

## Arrest

nr. 163 541 van 4 maart 2016  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chur Muglian, Chak 117, Tehsil Sangla Hill in de provincie Punjab. U verklaarde een Ahmadi te zijn. Binnen de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp zorgde u voor de goede werking van de riolen op straat en u hielp bij andere zaken zoals transport. Uw ouders waren niet actief in de gemeenschap daar ze niet kunnen lezen of schrijven. Uw broer zou voorzitter van de lokale Khuddam (jongemannen) zijn, kreeg daardoor problemen en vluchtte in 2003 het land uit richting Canada. Een andere broer, Suleman had ook problemen en leeft ondertussen in Duitsland.*

*Verder beweerde u ook neven die erkend zijn als vluchteling in Duitsland, Zwitserland en Nederland te hebben. Toen u zeven jaar oud was bekogelden mensen jullie met stenen en werd u geraakt op het*

hoofd. Op school verklaarde u dat u gefolterd werd door medeleerlingen, maar dat de leerkrachten niets ondernamen. Omdat alle dorpen rondom uw dorp soenitisch zijn, kende uw gemeenschap veel problemen. In 2004 werd uw vader beschoten en raakte hij gewond in de rug. In 2005-2006 werden uw neven beschoten. Men ging naar de politie, maar zij ondernamen geen actie. In 2014, tijdens het Suikerfeest, zouden mensen een aanslag hebben willen plegen op de moskee bij u in de buurt, maar door de hevige regenval ging de aanslag niet door. Een tiental dagen voor uw vertrek werd u door personen uit uw dorp met een list meegelokt. Daar aangekomen sloegen zij u en uw neef en beledigden ze jullie. U vluchtte en dook een aantal dagen onder bij uw zus in Faisalabad. 's Nachts keerde u af en toe terug naar huis. Op 8 september 2015 vertrok u met uw eigen paspoort en visum vanuit Lahore naar Dubai. U bleef er één maand alvorens u met uw eigen paspoort verder trok naar Ghana. Op 11 januari 2016 nam met een vals paspoort u het vliegtuig van Ghana naar Brussel waar u bij aankomst op de luchthaven asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de voorzijde van uw identiteitskaart, een kopie van een brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau, een kopie van uw testament, kopieën van acht ontvangstbewijzen van stortingen aan de gemeenschap en kopieën van beslissingen in het asiëldossier van de volgende personen: Nissar Ahmed (Nederland), Naeem Ahmad Khatoon (Duitsland), Salman Ahmad (Duitsland).

### **B. Motivering**

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag **individueel** beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

**Ten eerste** dient het CGVS op te merken dat u geen enkel 'origineel' Pakistaans begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. Zo legde u tijdens het gehoor door het CGVS een kopie voor van uw identiteitskaart (Gehoorverslag CGVS, dd. 28 januari 2016, p. 17). Vooreerst vormt dit geen waterdicht bewijs van uw identiteit, daar kopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Daarnaast betreft het hier ook enkel de voorzijde van uw identiteitskaart, waardoor essentiële informatie onzichtbaar blijft: zo staat op de achterzijde van een identiteitskaart o.a. wanneer de kaart werd uitgegeven en tot wanneer die geldig is. Door enkel de voorzijde voor te leggen, geeft u het CGVS geen volledig zicht op deze informatie. Daarnaast en nog frappanter, legde u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ontbreken van uw originele identiteitskaart. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u uw identiteitskaart samen met uw paspoort afgegeven hebt aan de smokkelaar (Verklaring DVZ, dd. 14 januari 2016, vraag 23). Echter tijdens het gehoor met het CGVS verklaarde u plots dat uw identiteitskaart nog in Pakistan ligt en dat u deze niet mee had tijdens uw reis (CGVS, p. 17). Toen u geconfronteerd werd met dit opmerkelijke verschil verklaarde u plots dat u uw paspoort en geld moest afgeven, maar over uw identiteitskaart wist u niets meer (CGVS, p. 17). Het is dan ook duidelijk dat u probeert uw originele identiteitskaart achterwege te houden.

Verder legde u tijdens het gehoor door het CGVS, ook geen paspoort voor ter staving van uw identiteit (CGVS, p. 19).

Nochtans zou u volgens uw eigen verklaringen zelfs drie paspoorten hebben gehad in Pakistan en zou u met een onbekend vals paspoort van Ghana naar België zijn gereisd (CGVS, p. 20-21). Over het ontbreken van deze paspoorten en hun inhoud legde u bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen

af. Zo werd u vooreerst gevraagd welke landen u voor uw definitieve vertrek richting België had bezocht (CGVS, p. 4). U verklaarde dat u enkel in Dubai en Ghana was geweest en in geen enkel ander land (CGVS, p. 4). Echter tijdens het gehoor door DVZ verklaarde u ook in Istanbul te zijn geweest (Verklaring DVZ, vraag 26). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u vooreerst dat u zich niet meer kon herinneren naar Turkije te zijn geweest (CGVS, p. 22), maar toen u er op gewezen werd dat u toen zelfs de stad kon opnoemen, kon u het zich plots toch herinneren en vertelde u dat u toen met uw eerste paspoort reisde (CGVS, p. 22). Uw verklaring dat u de tolk niet had begrepen is niet afdoende (CGVS, p. 22), aangezien u meermaals werd gevraagd welke landen u had bezocht en u die vraag toch duidelijk had begrepen (CGVS, p. 4 & 21 & 22).

Bovendien is het des te opmerkelijk dat u plots zou verklaren dat u naar Turkije bent gereisd met uw eerste paspoort. Immers, u verklaarde eerder tijdens het gehoor dat u uw eerste paspoort had verkregen in 2009 of 2010 en dat daar helemaal geen visum in stond (CGVS, p. 20). Meer zelfs, u zou er nooit mee gereisd hebben (CGVS, p. 20). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat het zo was zoals u nu vertelde, u zelfs twee keer hebt gereisd met uw eerste paspoort en u met het tweede paspoort niet hebt gereisd (CGVS, p. 22). Hetgeen opnieuw zeer vreemd is, aangezien u ook eerder had verklaard dat u met uw tweede paspoort naar Dubai zou zijn getrokken in 2012 (CGVS, p. 20). Op de vraag waar uw laatste paspoort naartoe was, waarmee u Pakistan had verlaten, verklaarde u stereotiep dat u het had afgegeven aan de smokkelaar (CGVS, p. 21). Ook zou u volgens uw verklaringen met een onbekend rood paspoort naar België zijn gevlogen vanuit Ghana (CGVS, p. 21).

Bovenstaande vaststellingen doen, vermoeden dat u uw paspoort(en) liever achterhoudt, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Bovendien blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u vaker naar het buitenland bent gegaan dan u zou willen toegeven. U lijkt deze reizen eerder voor uw eigen plezier te hebben gedaan dan om enige andere reden. Immers blijkt nergens dat u naar het buitenland ging om bv. te studeren of om te werken. De vaststelling dat u na elk van deze reizen ook gewoon terugkeerde naar Pakistan wijst er niet enkel op dat u niet wegens enig probleem in Pakistan naar het buitenland ging, maar ook dat u geen vrees voor vervolging diende te koesteren bij uw terugkeer naar Pakistan. Dit ondermijnt ten eerste de ernst van uw huidige ingeroepen vrees voor vervolging. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt bovendien een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent. De verklaringen omtrent het ontbreken van de originele identiteitskaart, de paspoorten en de inhoud ervan zijn bovendien tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.

Ook bracht u ter staving van uw identiteit, beslissingen mee in de asioldossiers van een aantal mensen waarvan u beweert dat het om familieleden zou gaan (CGVS, p. 3). Echter, deze documenten op zich vormen geen bewijs van uw identiteit noch van enige familieband, noch van de door u ingeroepen vrees. Zo zijn deze beslissingen niet van toepassing op u, wordt uw naam daarin ook niet vermeld en legde u ook geen enkel ander document neer die de door u beweerde familieband met deze personen zou kunnen aantonen. Bovendien dient hierbij herhaalt te worden dat een asielaanvraag individueel behandeld wordt.

**Ten tweede** moet worden opgemerkt dat u ook over uw reisweg weinig overtuigende verklaringen aflegde ten aanzien van het CGVS. Zo verklaarde u vooreerst dat u op 8 september vertrok uit Pakistan, maar slaagde u er niet zich te herinneren welke dag dat was, noch kon u die dag plaatsen in het begin of het einde van de week (CGVS, p. 23). Daarnaast slaagde u er niet in gebeurtenissen op te sommen vlak voor uw vertrek uit uw dorp (CGVS, p. 23). Hetzelfde kan overigens gezegd worden over uw vermeende verblijf en vertrek in Dubai. Zo verklaarde u dat u in Dubai op straat sliep aangezien u niet veel geld bij had. Vervolgens verklaarde u echter dat u zo'n 12 000 dollar bijhad (CGVS, p. 24). Verder kon u niet eens vertellen wanneer u vertrok uit Dubai (CGVS, p. 23), noch of er een visum in uw eigen paspoort stond (CGVS, p. 21).

Ook over uw verblijf en vertrek in Ghana kon u niet overtuigen. Op de vraag hoe lang u in Ghana had verbleven verklaarde u dat u daarover eigenlijk weinig kon zeggen aangezien u in een klein huis verbleef en niet naar buiten mocht gaan (CGVS, p. 23). Daarnaast wist u niet eens van waaruit in Ghana u bent vertrokken en met welke luchtvaartmaatschappij u naar België bent gevlogen (CGVS, p. 23). Ook zou u met een vreemd paspoort naar België zijn gereisd (CGVS, p. 21). U beweerde dat het roodkleurig was, maar buiten de kleur kende u geen enkel ander detail van dit paspoort (CGVS, p. 21). Zo verklaarde u zelfs dat u het niet hebt gelezen en dat u enkel gezien heeft dat uw eigen pasfoto daar in stond (CGVS, p. 21). U beweerde zelf dat uw paspoort één of tweemaal werd gecontroleerd (CGVS, p. 21). Dat u dan ook helemaal niets weet te vertellen over de inhoud is bijgevolg bijzonder ongeloofwaardig. Op de vraag waar het paspoort dan naartoe was antwoordde u stereotiep dat het werd afgenomen op het vliegtuig (CGVS, p. 23).

Uw gebrekkige kennis over uw reisdocumenten en het doel van uw reis doet vermoeden dat u informatie over uw reis en uw reisdocumenten voor de Belgische autoriteiten achterhoudt. Bovendien legde u ook geen enkel document neer die uw reisweg zou kunnen staven (CGVS, p. 24). De onduidelijke

verklaringen omtrent uw reisweg en documenten (of het ontbreken daarvan), doen vermoeden dat u ons opnieuw liever geen zicht geeft op wie u bent, en waar u vandaan komt.

**Ten derde** kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Pakistan. Hoewel op basis van uw verklaringen niet betwist wordt dat u wel degelijk een Ahmadi bent, is de rol die u binnen uw gemeenschap speelt, niet van die mate dat u automatisch een groot risico zou lopen. Zo beweerde u dat u sinds 2014 in uw gemeenschap actief was als Waqar-e-amal, iemand die verantwoordelijk is voor het onderhoud van de rioleringen (CGVS, p. 10). Ook zou u chauffeur zijn, helpen met het overbrengen van informatie en mee organiseren van evenementen in uw dorp (CGVS, p. 10). Echter, dat u wegens deze weinig prominente rol binnen de lokale gemeenschap problemen zou krijgen met andere moslims, is weinig waarschijnlijk. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat u in het verleden reeds meerdere malen op en neer reisde van en naar Pakistan. Als u wegens uw activiteiten voor uw gemeenschap daadwerkelijk zo'n zichtbaar en prominent figuur zou vormen, zou u nooit het risico genomen hebben om steeds terug te keren naar Pakistan.

Bovendien verwees u tijdens het gehoor door het CGVS in de eerste plaats vooral naar incidenten die van toepassing waren op de gemeenschap en niet zo zeer naar individuele problemen. Zo vermeldde u dat er tussen 2004 en 2014 bijna elke dag problemen waren in de gemeenschap, maar kon u geen concrete voorbeelden geven (CGVS, p. 26). Over de zaken die dan wel weer persoonlijk op u van toepassing waren, bleef u dan weer bijzonder vaag. Zo verklaarde u al heel uw leven problemen te kennen in Pakistan: toen u zeven jaar oud was kreeg u een steen tegen het hoofd (CGVS, p. 24), op school zou u worden gefolterd (CGVS, p. 25), uw vader zou in 2004 beschoten zijn (CGVS, p. 25) en in 2005-2006 werden uw neven beschoten (CGVS, p. 25). Echter, over geen van deze incidenten legde u overtuigende verklaringen af, noch staaft u deze met eender welk document (CGVS, p. 28). Bovendien, en nog opmerkelijker, dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde het land tweemaal te hebben verlaten in 2012, richting Dubai en Turkije (CGVS, p. 22). Niet alleen trachtte u vooreerst te verbergen dat u naar Turkije reisde (CGVS, p. 22), het feit dat u nadien besloot terug te keren om u opnieuw te vestigen in uw dorp in Pakistan (CGVS, p. 4), ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Overigens dient hierbij opgemerkt te worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat Ahmadies hun individuele problemen kunnen melden aan hun gemeenschap, die deze gebeurtenissen hierop kunnen attesteren. Dat u van bovenstaande incidenten geen enkele attestering kunt neerleggen, ondermijnt verder het geloof in uw oprechtheid.

Ook over meer recente incidenten, bleef u bijzonder karig met informatie. Zo zou er in 2014 een aanslag verijdeld zijn op een moskee wegens de hevige regenval (CGVS, p. 26). Volgens uw verklaringen zouden er mannen op een brommer jullie willen beschieten, maar waren de gebedstijden veranderd aangezien men wegens de hevige regenval niet op straat kon komen (CGVS, p. 25). Vooreerst is er uiteindelijk niets gebeurd die dag en daarnaast kon u niet eens de exacte datum van deze verijdelde aanslag opnoemen (CGVS, p. 26).

Ten slotte verklaarde u ook dat, acht tot tien dagen voor uw vertrek, u en uw neef werden geslagen door mensen uit het dorp (CGVS, p. 26). Vooreerst kon u niet exact aangeven wanneer dit incident had plaatsgevonden, enkel dat het na 15 augustus moet geweest zijn (CGVS, p. 26-27). Daarnaast had u er ook alle moeite mee om te vermelden wie u had aangevallen. Zo werd u tweemaal gevraagd naar namen en verwees u stereotiep naar 'iemand uit het dorp' en 'iedereen kent hen'. Pas de derde keer noemde u twee namen op (CGVS, p. 27). Bovendien verklaarde u na dit incident te hebben ondergedoken bij uw zus en dat u enkel 's nachts naar huis keerde (CGVS, p. 26). Niet alleen had u in het begin van het gehoor aangegeven dat u eigenlijk nooit op andere plaatsen had verbleven en als dat toch gebeurde dat dat was om mensen te bezoeken (CGVS, p. 4), u verklaarde echter ook dat u de laatste dag voor uw vertrek uit Pakistan nog naar de moskee in uw dorp ging (CGVS, p. 32), hetgeen niet echt overeenstemt met ondergedoken leven. Wat er ook van zij, het is heel vreemd dat u over dit laatste incident tijdens het eerste interview bij DVZ met geen woord repte (Vragenlijst CGVS, dd. 14 januari 2016, Vraag 5). Gezien de ernst van de feiten is het eigenlijk zelfs onbegrijpelijk dat u daarover niets zou vertellen. Hoewel het niet de enige reden was, gaf u immers zelf aan dat u ook hierdoor Pakistan hebt verlaten (CGVS, p. 27). Uw verklaring dat u het toen kort moest houden (CGVS, pg. 27), is dan ook niet afdoend.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn van niet die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin kunnen doen ombuigen. Zo legde u enkel fotokopies voor van documenten die uw identiteit zouden moeten staven (de identiteitskaart, de ontvangstbewijzen, het testament en de brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau). Dit vormt geen waterdicht bewijs van uw identiteit, daar kopieën steeds onderhevig

kunnen zijn aan allerlei vormen van knipen plakwerk. Bovendien werd het attest van Tehrik-e-Waqf-e-Nau opgesteld nog voor u geboren werd en legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw identiteitskaart (zie supra). Opnieuw moet verwezen worden naar de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat elke soort vervalsing verkregen kan worden in Pakistan. De beslissingen in de asioldossiers van vier andere personen werden eerder al besproken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt voorts niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan

voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), "van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.11.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen", van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de medewerkingsplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het onderzoek van de feiten zoals bepaald in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 18 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk,

geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen, noch hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

*"(...)Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag **individueel** beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.*

*Er dient na uw gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.*

**Ten eerste** dient het CGVS op te merken dat u geen enkel 'origineel' Pakistaans begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. Zo legde u tijdens het gehoor door het CGVS een kopie voor van uw identiteitskaart (Gehoorsverslag CGVS, dd. 28 januari 2016, p. 17). Vooreerst vormt dit geen waterdicht bewijs van uw identiteit, daar kopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Daarnaast betreft het hier ook enkel de voorzijde van uw identiteitskaart, waardoor essentiële informatie onzichtbaar blijft: zo staat op de achterzijde van een identiteitskaart o.a. wanneer de kaart werd uitgegeven en tot wanneer die geldig is. Door enkel de voorzijde voor te leggen, geeft u het CGVS geen volledig zicht op deze informatie. Daarnaast en nog frappanter, legde u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ontbreken van uw originele identiteitskaart. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u uw identiteitskaart samen met uw paspoort afgegeven hebt aan de smokkelaar (Verklaring DVZ, dd. 14 januari 2016, vraag 23). Echter tijdens het gehoor met het CGVS verklaarde u plots dat uw identiteitskaart nog in Pakistan ligt en dat u deze niet mee had tijdens uw reis (CGVS, p. 17). Toen u geconfronteerd werd met dit opmerkelijke verschil verklaarde u plots dat u uw paspoort en geld moest afgeven, maar over uw identiteitskaart wist u niets meer (CGVS, p. 17). Het is dan ook duidelijk dat u probeert uw originele identiteitskaart achterwege te houden.

Verder legde u tijdens het gehoor door het CGVS, ook geen paspoort voor ter staving van uw identiteit (CGVS, p. 19). Nochtans zou u volgens uw eigen verklaringen zelfs drie paspoorten hebben gehad in Pakistan en zou u met een onbekend vals paspoort van Ghana naar België zijn gereisd (CGVS, p. 20-21). Over het ontbreken van deze paspoorten en hun inhoud legde u bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen af. Zo werd u vooreerst gevraagd welke landen u voor uw definitieve vertrek richting België had bezocht (CGVS, p. 4).

U verklaarde dat u enkel in Dubai en Ghana was geweest en in geen enkel ander land (CGVS, p. 4). Echter tijdens het gehoor door DVZ verklaarde u ook in Istanbul te zijn geweest (Verklaring DVZ, vraag 26). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u vooreerst dat u zich niet meer kon herinneren naar Turkije te zijn geweest (CGVS, p. 22), maar toen u er op gewezen werd dat u toen

zelfs de stad kon opnoemen, kon u het zich plots toch herinneren en vertelde u dat u toen met uw eerste paspoort reisde (CGVS, p. 22). Uw verklaring dat u de tolk niet had begrepen is niet afdoende (CGVS, p. 22), aangezien u meermaals werd gevraagd welke landen u had bezocht en u die vraag toch duidelijk had begrepen (CGVS, p. 4 & 21 & 22).

Bovendien is het des te opmerkelijk dat u plots zou verklaren dat u naar Turkije bent gereisd met uw eerste paspoort. Immers, u verklaarde eerder tijdens het gehoor dat u uw eerste paspoort had verkregen in 2009 of 2010 en dat daar helemaal geen visum in stond (CGVS, p. 20). Meer zelfs, u zou er nooit mee gereisd hebben (CGVS, p. 20). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat het zo was zoals u nu vertelde, u zelfs twee keer hebt gereisd met uw eerste paspoort en u met het tweede paspoort niet hebt gereisd (CGVS, p. 22). Hetgeen opnieuw zeer vreemd is, aangezien u ook eerder had verklaard dat u met uw tweede paspoort naar Dubai zou zijn getrokken in 2012 (CGVS, p. 20). Op de vraag waar uw laatste paspoort naartoe was, waarmee u Pakistan had verlaten, verklaarde u stereotiep dat u het had afgegeven aan de smokkelaar (CGVS, p. 21). Ook zou u volgens uw verklaringen met een onbekend rood paspoort naar België zijn gevlogen vanuit Ghana (CGVS, p. 21).

Bovenstaande vaststellingen doen, vermoeden dat u uw paspoort(en) liever achterhoudt, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Bovendien blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u vaker naar het buitenland bent gegaan dan u zou willen toegeven. U lijkt deze reizen eerder voor uw eigen plezier te hebben gedaan dan om enige andere reden. Immers blijkt nergens dat u naar het buitenland ging om bv. te studeren of om te werken. De vaststelling dat u na elk van deze reizen ook gewoon terugkeerde naar Pakistan wijst er niet enkel op dat u niet wegens enig probleem in Pakistan naar het buitenland ging, maar ook dat u geen vrees voor vervolging diende te koesteren bij uw terugkeer naar Pakistan. Dit ondermijnt ten eerste de ernst van uw huidige ingeroepen vrees voor vervolging. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt bovendien een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent. De verklaringen omtrent het ontbreken van de originele identiteitskaart, de paspoorten en de inhoud ervan zijn bovendien tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.

Ook bracht u ter staving van uw identiteit, beslissingen mee in de asioldossiers van een aantal mensen waarvan u beweert dat het om familieleden zou gaan (CGVS, p. 3). Echter, deze documenten op zich vormen geen bewijs van uw identiteit noch van enige familieband, noch van de door u ingeroepen vrees. Zo zijn deze beslissingen niet van toepassing op u, wordt uw naam daarin ook niet vermeld en legde u ook geen enkel ander document neer die de door u beweerde familieband met deze personen zou kunnen aantonen. Bovendien dient hierbij herhaalt te worden dat een asielaanvraag individueel behandeld wordt.

**Ten tweede** moet worden opgemerkt dat u ook over uw reisweg weinig overtuigende verklaringen aflegde ten aanzien van het CGVS. Zo verklaarde u vooreerst dat u op 8 september vertrok uit Pakistan, maar slaagde u er niet zich te herinneren welke dag dat was, noch kon u die dag plaatsen in het begin of het einde van de week (CGVS, p. 23). Daarnaast slaagde u er niet in gebeurtenissen op te sommen vlak voor uw vertrek uit uw dorp (CGVS, p. 23). Hetzelfde kan overigens gezegd worden over uw vermeende verblijf en vertrek in Dubai. Zo verklaarde u dat u in Dubai op straat sliep aangezien u niet veel geld bij had. Vervolgens verklaarde u echter dat u zo'n 12 000 dollar bijhad (CGVS, p. 24). Verder kon u niet eens vertellen wanneer u vertrok uit Dubai (CGVS, p. 23), noch of er een visum in uw eigen paspoort stond (CGVS, p. 21).

Ook over uw verblijf en vertrek in Ghana kon u niet overtuigen. Op de vraag hoe lang u in Ghana had verbleven verklaarde u dat u daarover eigenlijk weinig kon zeggen aangezien u in een klein huis verbleef en niet naar buiten mocht gaan (CGVS, p. 23). Daarnaast wist u niet eens van waaruit in Ghana u bent vertrokken en met welke luchtvaartmaatschappij u naar België bent gevlogen (CGVS, p. 23). Ook zou u met een vreemd paspoort naar België zijn gereisd (CGVS, p. 21). U beweerde dat het roodkleurig was, maar buiten de kleur kende u geen enkel ander detail van dit paspoort (CGVS, p. 21). Zo verklaarde u zelfs dat u het niet hebt gelezen en dat u enkel gezien heeft dat uw eigen pasfoto daar in stond (CGVS, p. 21). U beweerde zelf dat uw paspoort één of tweemaal werd gecontroleerd (CGVS, p. 21). Dat u dan ook helemaal niets weet te vertellen over de inhoud is bijgevolg bijzonder ongeloofwaardig. Op de vraag waar het paspoort dan naartoe was antwoordde u stereotiep dat het werd afgenomen op het vliegtuig (CGVS, p. 23).

Uw gebrekkige kennis over uw reisdocumenten en het doel van uw reis doet vermoeden dat u informatie over uw reis en uw reisdocumenten voor de Belgische autoriteiten achterhoudt. Bovendien legde u ook geen enkel document neer die uw reisweg zou kunnen staven (CGVS, p. 24).

De onduidelijke verklaringen omtrent uw reisweg en documenten (of het ontbreken daarvan), doen vermoeden dat u ons opnieuw liever geen zicht geeft op wie u bent, en waar u vandaag komt.

**Ten derde** kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Pakistan. Hoewel op basis van uw verklaringen niet betwist wordt dat u wel degelijk een Ahmadi bent, is de rol die u binnen uw gemeenschap speelt, niet van die mate dat u automatisch een



groot risico zou lopen. Zo beweerde u dat u sinds 2014 in uw gemeenschap actief was als Waqar-e-amal, iemand die verantwoordelijk is voor het onderhoud van de rioleringen (CGVS, p. 10). Ook zou u chauffeur zijn, helpen met het overbrengen van informatie en mee organiseren van evenementen in uw dorp (CGVS, p. 10). Echter, dat u wegens deze weinig prominente rol binnen de lokale gemeenschap problemen zou krijgen met andere moslims, is weinig waarschijnlijk. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat u in het verleden reeds meerdere malen op en neer reisde van en naar Pakistan. Als u wegens uw activiteiten voor uw gemeenschap daadwerkelijk zo'n zichtbaar en prominent figuur zou vormen, zou u nooit het risico genomen hebben om steeds terug te keren naar Pakistan.

Bovendien verwees u tijdens het gehoor door het CGVS in de eerste plaats vooral naar incidenten die van toepassing waren op de gemeenschap en niet zo zeer naar individuele problemen. Zo vermeldde u dat er tussen 2004 en 2014 bijna elke dag problemen waren in de gemeenschap, maar kon u geen concrete voorbeelden geven (CGVS, p. 26). Over de zaken die dan wel weer persoonlijk op u van toepassing waren, bleef u dan weer bijzonder vaag. Zo verklaarde u al heel uw leven problemen te kennen in Pakistan: toen u zeven jaar oud was kreeg u een steen tegen het hoofd (CGVS, p. 24), op school zou u worden gefolterd (CGVS, p. 25), uw vader zou in 2004 beschoten zijn (CGVS, p. 25) en in 2005-2006 werden uw neven beschoten (CGVS, p. 25). Echter, over geen van deze incidenten legde u overtuigende verklaringen af, noch staaft u deze met eender welk document (CGVS, p. 28). Bovendien, en nog opmerkelijker, dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde het land tweemaal te hebben verlaten in 2012, richting Dubai en Turkije (CGVS, p. 22). Niet alleen trachtte u vooreerst te verbergen dat u naar Turkije reisde (CGVS, p. 22), het feit dat u nadien besloot terug te keren om u opnieuw te vestigen in uw dorp in Pakistan (CGVS, p. 4), ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Overigens dient hierbij opgemerkt te worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat Ahmadies hun individuele problemen kunnen melden aan hun gemeenschap, die deze gebeurtenissen hierop kunnen attesteren. Dat u van bovenstaande incidenten geen enkele attestering kunt neerleggen, ondermijnt verder het geloof in uw oprechtheid.

Ook over meer recente incidenten, bleef u bijzonder karig met informatie. Zo zou er in 2014 een aanslag verijdeld zijn op een moskee wegens de hevige regenval (CGVS, p. 26). Volgens uw verklaringen zouden er mannen op een brommer jullie willen beschieten, maar waren de gebedstijden veranderd aangezien men wegens de hevige regenval niet op straat kon komen (CGVS, p. 25). Vooreerst is er uiteindelijk niets gebeurd die dag en daarnaast kon u niet eens de exacte datum van deze verijdelde aanslag opnoemen (CGVS, p. 26).

Ten slotte verklaarde u ook dat, acht tot tien dagen voor uw vertrek, u en uw neef werden geslagen door mensen uit het dorp (CGVS, p. 26). Vooreerst kon u niet exact aangeven wanneer dit incident had plaatsgevonden, enkel dat het na 15 augustus moet geweest zijn (CGVS, p. 26-27). Daarnaast had u er ook alle moeite mee om te vermelden wie u had aangevallen. Zo werd u tweemaal gevraagd naar namen en verwees u stereotiep naar 'iemand uit het dorp' en 'iedereen kent hen'. Pas de derde keer noemde u twee namen op (CGVS, p. 27). Bovendien verklaarde u na dit incident te hebben ondergedoken bij uw zus en dat u enkel 's nachts naar huis keerde (CGVS, p. 26). Niet alleen had u in het begin van het gehoor aangegeven dat u eigenlijk nooit op andere plaatsen had verbleven en als dat toch gebeurde dat dat was om mensen te bezoeken (CGVS, p. 4), u verklaarde echter ook dat u de laatste dag voor uw vertrek uit Pakistan nog naar de moskee in uw dorp ging (CGVS, p. 32), hetgeen niet echt overeenstemt met ondergedoken leven. Wat er ook van zij, het is heel vreemd dat u over dit laatste incident tijdens het eerste interview bij DVZ met geen woord repte (Vragenlijst CGVS, dd. 14 januari 2016, Vraag 5). Gezien de ernst van de feiten is het eigenlijk zelfs onbegrijpelijk dat u daarover niets zou vertellen. Hoewel het niet de enige reden was, gaf u immers zelf aan dat u ook hierdoor Pakistan hebt verlaten (CGVS, p. 27). Uw verklaring dat u het toen kort moest houden (CGVS, pg. 27), is dan ook niet afdoend.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn van niet die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin kunnen doen ombuigen. Zo legde u enkel fotokopies voor van documenten die uw identiteit zouden moeten staven (de identiteitskaart, de ontvangstbewijzen, het testament en de brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau).

Dit vormt geen waterdicht bewijs van uw identiteit, daar kopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knipen plakwerk. Bovendien werd het attest van Tehrik-e-Waqf-e-Nau opgesteld nog voor u geboren werd en legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw identiteitskaart (zie supra). Opnieuw moet verwezen worden naar de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat elke soort vervalsing

verkregen kan worden in Pakistan. De beslissingen in de asioldossiers van vier andere personen werden eerder al besproken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt voorts niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.(...)”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker verwijst naar de elektronische identiteitskaart waarvan hij een fotokopie bij zijn verzoekschrift voegt en stelt dat dit document alle tekenen van authenticiteit vertoont. Ter terechtzitting toont verzoeker het originele exemplaar. Het louter voorleggen van een dergelijk document doet echter geen afbreuk aan de overige concrete vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker legt bovendien nog steeds geen enkel paspoort voor, niettegenstaande hij beweerde er drie te hebben gehad.

De algemene stelling dat hij heeft toegegeven dat hij in het verleden naar het buitenland is gereisd, waaronder Turkije en Dubai en heeft uitgelegd dat dit eerdere mislukte vluchtpogingen waren omdat hij geen mogelijkheden vond om zich te vestigen, kan geen afbreuk doen aan de hogere gedane concrete en precieze vaststellingen. Zo kon terecht worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen paspoort voorlegde ter staving van zijn identiteit niettegenstaande hij volgens zijn eigen verklaringen zelfs drie paspoorten zou hebben gehad in Pakistan en met een onbekend vals paspoort van Ghana naar België zijn gereisd. Over het ontbreken van deze paspoorten en hun inhoud legde verzoeker bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij enkel in Dubai en Ghana was geweest en in geen enkel ander land doch op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij ook in Istanbul te zijn geweest.

Daarenboven kan worden vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de verscheidene paspoorten waarmee hij al dan niet zou hebben gereisd. De vaststelling dat verzoeker na elk van deze reizen gewoon terugkeerde naar Pakistan wijst er niet enkel op dat verzoeker niet

wegens enig probleem in Pakistan naar het buitenland ging, maar ook dat verzoeker geen vrees voor vervolging diende te koesteren bij zijn terugkeer naar Pakistan.

Ook waar verzoeker erop wijst dat zijn actief profiel als een persoon die constant bezig is met het onderhoud van het gemeenschapsleven bevestigd werd, waardoor er niet meer redelijk kan geacht worden dat hij lang in het buitenland heeft verbleven en dat zijn aanwezigheid in Pakistan wordt bevestigd door de reguliere geldschenkingen aan de lokale gemeenschap en kan bevestigd worden via een eenvoudig onderzoek kan hij opnieuw geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo legde verzoeker enkel fotokopieën voor van documenten die zijn identiteit zouden moeten staven (de identiteitskaart, de ontvangstbewijzen, het testament en de brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau). Ook de bij het verzoekschrift gevoegde "attesten van geschenk" zijn fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien werd het attest van Tehrik-e-Waqf-e-Nau, dat door verzoeker opnieuw bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd, opgesteld nog voor verzoeker geboren werd en legde hij tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn identiteitskaart (zie supra). Er moet verwezen worden naar in het administratief dossier aanwezige informatie waaruit blijkt dat elke soort vervalsing verkregen kan worden in Pakistan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet overigens niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is ook niet hun taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf.

Verzoeker wijst erop dat hij Waqf-e-Nau is waardoor er een bijzondere rol aan hem toegeschreven werd door de gemeenschap. Volgens verzoeker zijn dit mensen die vanaf hun geboorte toegewijd zijn tot de gemeenschap die hun vorming verzekert. Zij hebben een rol van missionaris en verwijst derhalve naar een expertise in het kader van een zaak voor een Britse Rechtbank. Verzoeker wijst er vervolgens op dat iemand die Waqf-e-nau is zijn godsdienst beleeft met de uitdrukkelijke bedoeling om zijn geloof te verspreiden, hetgeen in Pakistan een verboden activiteit is. Uit zijn verklaringen komt volgens verzoeker duidelijk naar voor dat hij deel uitmaakt van de kern van de lokale gemeenschap en een zichtbare rol uitmaakt door zijn netwerkfuncties met Rabwah. Volgens verzoeker kunnen triviale taken deel uitmaken van de religieuze activiteiten beschermd door het Verdrag als deze activiteiten een dergelijke waarde hebben voor de gemeenschap of de persoon zelf.

De Raad stelt vast dat er slechts een fotokopie werd neergelegd van de brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau, waaruit zou blijken dat verzoeker zijn godsdienst beleeft met de uitdrukkelijke bedoeling om zijn geloof te verspreiden. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien werd het attest van Tehrik-e-Waqf-e-Nau opgesteld nog voor verzoeker geboren werd en werd hierin reeds melding gemaakt van "een zoon". Er is dan geen enkel objectief stuk die verzoekers beweringen bevestigt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij "Waqf-e-Nau" zou zijn waardoor er een bijzondere rol aan hem toegeschreven werd door de gemeenschap. De verwijzing naar een expertise van een Britse Rechtbank is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij deel uitmaakt van de kern van de lokale gemeenschap en een zichtbare rol uitmaakt door zijn netwerkfuncties met Rabwah beperkt hij zich opnieuw tot algemene beweringen zonder afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Er werd correct vastgesteld dat verzoeker door de rol die hij binnen zijn gemeenschap speelt, niet van die mate is dat hij automatisch een groot risico zou lopen. Verzoeker stelde immers sinds 2014 in zijn gemeenschap actief te zijn als Waqar-e-amal, iemand die verantwoordelijk is voor het onderhoud van de rioleringen en als chauffeur te helpen met het overbrengen van informatie en mee organiseren van evenementen in zijn dorp, hetgeen geen prominente rol is binnen de lokale gemeenschap waardoor niet kan worden aangenomen dat hij problemen zou krijgen met andere moslims. Dit blijkt overigens ook uit de vaststelling dat hij in het verleden reeds meerdere malen op en neer reisde van en naar Pakistan. Indien hij wegens zijn activiteiten voor zijn gemeenschap daadwerkelijk een zichtbaar en prominent figuur zou vormen, zou verzoeker nooit het risico genomen hebben om steeds terug te keren naar Pakistan. Bovendien verwees verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooral naar incidenten die van toepassing waren op de gemeenschap en niet zo zeer naar individuele problemen. Zo vermeldde verzoeker dat er tussen 2004 en 2014 bijna elke dag problemen waren in de gemeenschap, maar kon hij geen concrete voorbeelden geven.

Over de zaken die dan wel weer persoonlijk op hem van toepassing waren, bleef verzoeker dan weer bijzonder vaag. De enkele verwijzing naar het standpunt van het UNHCR wijzigt niets aan voormelde concrete vaststellingen. Dit volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De argumentatie dat van verzoeker niet redelijk kan verwacht worden dat hij alle nuttige elementen zou kunnen bijbrengen tijdens een versneld onderzoek aan de grens, dat het onredelijk te verwachten is dat de Ahmadiya moslimgemeenschap elk gepleegd vervolgingsfeit in Pakistan kent, dat deze gemeenschap altijd als een zeer betrouwbare bron werd bekeken en dat verzoeker contact heeft opgenomen met deze gemeenschap in België teneinde een aantal van de door verzoeker aangehaalde elementen van zijn verhaal bevestigd te zijn, is volledig naast de kwestie.

In de bestreden beslissing werd immers vastgesteld dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Ahmadi's hun individuele problemen kunnen melden aan hun gemeenschap, die deze gebeurtenissen hierop kunnen attesteren. Dat verzoeker van de door hem aangehaalde incidenten geen enkele attestering kan neerleggen, ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verschoont noch verklaart op geen enkele wijze waarom hij in Pakistan geen melding heeft gemaakt van de problemen die hij aldaar zou hebben ondervonden.

Het certificaat dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt is bovendien slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook moet worden opgemerkt dat de inhoud van dit document geen steun vindt in verzoekers verklaringen, integendeel. Uit het document blijkt dat verzoeker "Dawat Elallah" zou hebben gepredikt, doch nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit het geval is geweest. Het e-mail verkeer tussen verzoekers raadsman en de Ahmadiyya gemeenschap kan geen ander licht werpen op wat voorafgaat.

Waar verzoeker de onderzoeksplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en een arrest van het UK Upper Tribunal, aanvoert en hierbij uit een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens citeert, wordt opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot algemene beschouwingen. Er dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voorbedoeld artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

Verzoeker verwijst naar het Cedoca rapport over Ahmadi's in Pakistan. Hij meent dat er een risico voor vervolging bestaat binnen de Pakistaanse wetgeving. Verzoeker geeft een aantal voorbeelden van gebeurtenissen en acties die gericht waren tegen Ahmadi's en citeert uit een bericht van UN News Service waarbij volgens verzoeker wordt aangetoond dat de anti-ahmadiwetten verantwoordelijk zijn voor de uitbreiding van het gebruik van geweld tegen Ahmadi's door verschillende sektarische groepen. Ook volgens de werkgroep van het Europees Parlement over religieuze vrijheid vormt deze wetgeving één van de weinige voorbeelden ter wereld van een uitroeingsbeleid, aldus verzoeker. Ook de Ahmadi moslimgemeenschap ziet een duidelijke verbinding tussen het ontstaan van de repressieve wetgeving en het verspreiden van haat tegen Ahmadi's op het geheel van het Pakistaanse grondgebied. Verzoeker meent dat de evaluatie van de vrees voor vervolging moet worden gericht op de religieuze praktijken. Als de asielzoeker actief is binnen zijn kerk, is de vrees voor vervolging gegrond. Verzoeker meent dat er sprake is van groepsvervolging voor de Ahmadiyya gemeenschap in Pakistan.

In zoverre verzoeker stelt dat hij Ahmadi is en dat zijn actieve rol niet wordt betwist, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel

van de twijfel rechtvaardigt (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013; Landinfo, Pakistan, De situatie van de Ahmadiyya, d.d. 6 oktober 2014). Anderzijds blijkt niet uit deze informatie, noch uit diegene die door verzoeker wordt aangebracht, dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat *“het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd”* (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het Verenigd Koninkrijk (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 13-14), en wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak (*“depending on the individual circumstances of the case”* -UNHCR Guideline Religious Minorities Pakistan, d.d. 14/05/12). De informatie die verzoeker zelf aanbrengt omtrent de situatie van de Ahmadi-gemeenschap en het oordeel van Britse, Duitse rechtbanken en hoven of een arrest van de Nederlandse Raad van State doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker verwijst ook naar het begrip vervolging zoals blijkt uit de procedurehandleiding van het UNHCR, het standpunt van UNHCR inzake een onderzoek naar vervolging omwille van religieuze redenen en in dit verband naar het arrest van het EHJ in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi's uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd blijkt evenwel nergens dat hij ooit op een bijzondere wijze actief zijn geloof heeft beleden in Pakistan, noch dat hij aldaar een prominente rol speelde binnen zijn geloofsgemeenschap. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij verantwoordelijk was voor het onderhoud van de rioleringen en als chauffeur hielp met het overbrengen van informatie en mee organiseren van evenementen in zijn dorp, hetgeen niet kan worden gekwalificeerd als een prominente rol binnen de geloofsgemeenschap. Overigens heeft verzoeker geen enkel stuk bijgebracht waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk deze *“functies”* had. Verzoeker heeft echter op geen enkel ogenblik aangetoond dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden. *In casu* blijkt bijgevolg uit geen enkel objectief argument dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Waar verzoeker nog verwijst naar “het belang van discriminatie in de vorming van vervolging op grond van religie” en aanhaalt dat er allerlei regels bestaan die bewijzen dat Ahmadi's zwaar gediscrimineerd worden in de uitroeping van hun geloof in Pakistan en dat zijn verhaald over zijn vrees voor de

Sunnibevolking een duidelijk beeld vormt van een voortdurende discriminatie, ontkent de Raad niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota noch uit de informatie die verzoeker zelf bijbrengt dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk wegens het prediken van het Ahmadi-geloof vervolging vreest, kan het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet doen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 19 december 2013, *N.K. tegen Frankrijk*). In het voormeld arrest van het EHRM van 19 december 2013 wordt daarbij uitdrukkelijk gewezen op het risico voor Ahmadi die *“openlijk hun religie belijden”* en als dusdanig door de Pakistaanse autoriteiten worden gepercipieerd (punt. 34). Uit niets blijkt dat verzoeker Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden noch dat hij bij terugkeer van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.4. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet stelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende in de bestreden beslissing: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met*

*de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.*

*Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.". Deze motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist.*

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF